

Indtægter de paagældende Tjenestemænd have af disse Bistillinger. Det forekommer mig, at det har ikke noget som helst at sige med Hensyn til den eventuelle Tilladelse til at have et saadant Bierhverv, om dette Bierhverv giver en større eller mindre Indtægt. Der er vist ikke nogen som helst Tvivl om, at der kan være Bierhverv, der ere af ganske overordentlig stor Betydning, men som give en forholdsvis ringe Indtægt, og omvendt. Og dette med, at Indtægten skal opgives, vil kun yderligere foranledige, at der føres et saa pinligt Tilsyn med Tjenestemændenes hele Gerning og Levesæt, at det ogsaa vil kunne have uheldige Følger for Staten, idet det vil medføre, at en stor Del af de Tjenestemænd, som Staten nu har, og som den vilde være vel tjent med at beholde, og som det vilde være af stor Betydning, at Staten ogsaa fremtidig kunde knytte til sig, vil søge over i privat Virksomhed. Jeg tror derfor, at man ad disse Veje ikke vil naa det, som er Forslagets Formaal, men at man vil naa at nedsætte Tjenestemændenes Værdi.

Der blev af det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (C. Sørensen) i hans Indledningsforedrag gjort opmærksom paa, at af Besvarelsen af de Spørgsmaal, der vare rettede til forskellige i Betænkningen nærmere angivne Tjenestemænd, fremgik det, at der var 57 pCt. af de adspurgte Embedsmænd, som havde visse Bivirksomheder, og det ærede Medlem tilføjede, og det siges ogsaa i Kommissionsbetænkningen, at der „kun“ var 35 pCt., som havde Bivirksomheder, der ikke høre med ind under de statslige Bivirksomheder. Det forekommer mig virkelig, at det er ret uberettiget at bruge dette Udtryk „kun“ der. Det vil nemlig sige, at noget over $\frac{1}{3}$ af de paagældende adspurgte Embedsmænd har haft saadanne Bierhverv, som de naturligvis ikke have for deres Fornøjelses Skyld, men fordi det er nødvendigt for dem at have nogen Indtægt ved Siden af den, Staten giver dem. Det vil sige, at over $\frac{1}{3}$ af disse Tjenestemænd har været nødsaget til at søge et saadant Bierhverv. Det forekommer mig, at det ikke er berettiget at bruge Udtrykket „kun“ der, men at man snarere

maatte gaa den modsatte Vej og sige, at det er et forholdsvis betydeligt Antal Tjenestemænd, som har været henvist til ved Bierhverv at skaffe sig den fornødne Indtægt.

Det er omtalt af flere ærede Medlemmer, at det, der foreligger her i Lovforslags Form, er et Kompromis imellem Anskuelser, der have staaet imod hinanden. Det maa man selvfølgelig lægge Mærke til, saa at man ikke anser Lovforslaget for at være et fuldgyldigt Udtryk for hver af de enkelte Kommissionsmedlemmers Mening. Jeg tror derfor, at dette Lovforslag lider af de med ethvert Kompromis forbundne Mangler, og at man havde gjort bedre i at komme med de forskellige Anskuelser hver for sig, saa at det høje Ting havde faaet Lejlighed til at se dem, inden de vare gaaede op i en højere Enhed.

Der er i Lovforslagets § 9 fastsat Aaret 1917 som den Tid, indenfor hvilken de Mænd, der i Øjeblikket have Bierhverv, enten skulle have Tilladelse til at fortsætte med dem eller ogsaa opgive dem. Det forekommer mig, at det er et noget vilkaarligt valgt Tidspunkt. Det er begrundet ved, at der saa er gaaet 8 Aar siden Kommissionens Nedsættelse, men der er ingen, der kunde vide, at Kommissionen, der blev nedsat i 1908, saa hurtigt, som sket er, skulde komme til en Betænkning og et Forslag til en Lov, og heller ikke, at dette Lovforslag skulde blive accepteret pure af den høje Regering. Jeg vil derfor henstille, at man i det mindste ændrer dette Aarstal, saaledes at det kommer til at staa i Forhold til den Dato, da Lovforslaget bliver ophøjet til Lov.

Der er endvidere i Betænkningen gjort Rede for, hvorledes Forholdet i Øjeblikket er i de forskellige Ministerier, og naar man gennemgaar den Fremstilling, vil man se, at jeg har Ret i de Betragtninger, som jeg før gjorde gældende, nemlig, at det er noget nyt, man her vil indføre, naar man vil kræve, at enhver Tjenestemand skal bede om Tilladelse til at have et eller andet Erhverv udenfor sin Tjeneste — jeg forudsætter selvfølgelig som en given Ting, at dette Erhverv ikke i nogen Maade maa kollidere med hans Tjeneste. For Krigsministeriets Vedkommende har man ved